

Självaste Per Ahlmark skrev kärleksfullt berömmande om Göran Persson, vilket i sig är en fullständigt unik händelse.

Härom året gjorde vår statsminister Göran Persson en upptäckt. Han fann att den tyska nazismen under slutet av andra världskriget genomfört ett systematiskt folkmordsprogram riktat främst mot judar. Denna skakande upptäckt ledde till slutsatsen att kunskapen om det nazistiska folkmordet måste spridas. Göran Persson tog initiativet till en bok i ämnet och han skrev till andra statsmän ute i världen och berättade om sin ohyggliga upptäckt och om hur man borde hjälpas åt med kunskapsspridningen.

Göran Perssons nya politiska engagemang i ämnet folkmord är naturligtvis enbart lovvärt. Det tyckte även USA:s president Bill Clinton, som skrev ett berömmande brev till Persson.

Allt annat hade förvisso varit politiskt omöjligt för en västerländsk statsman. För även om Bill Clinton och andra kan ha höjt förvånade ögonbryn när de upplystes av Göran Persson om Hitlers folkmord, så är ämnet omöjligt att diskutera eftersom det ju bara kan finnas en enda ståndpunkt, som 99 procent av mänskligheten delar. Göran Persson blev därför klappad på huvudet, då varje annan attityd vore omöjlig.

För oss som är generationskamrater med Göran Persson förefaller dock hans historiska rön som något senkomna. Även om han gick i samma skolor som vi andra så läste han tydligen inga böcker på den tiden heller. Det blir å ena sidan lite genant att höra Göran Persson redogöra för hur han nu läste om en av den mänskliga historiens mest fasansfulla men också mest omskrivna historiska epoker. Å andra sidan finns bara gott att säga om sådant engagemang som Göran Persson kom att uppvisa. Det är helt rätt att vara emot Hitler.

Men när Göran Persson av sitt nya politiska engagemang drog slutsatsen att han skulle förändra den svenska utrikespolitiken blir saken mer svårhanterlig. Som många europeiska politiker på 1940- och 1950-talen drog han nämligen slutsatsen att ett starkt engagemang mot Hitler leder till ett starkt engagemang för Israel.

Den politiska kopplingen, att vara emot Hitler är att vara för Israel, kan ha tett sig rimlig och naturlig för politiker i Tage Erlanders generation. Men sedan 1948 har en lång serie krig, krigshandlingar, terrorbombningar och terrordåd mot Israel och dess arabiska grannar och mellan Israel och den ockuperade palestinska befolkningen minst sagt komplicerat förutsättningen för det enkla politiska ställningstagandet att man måste stödja Israel och dess politik i allt de gör eftersom man är emot Hitler. Ingen enda statsman i västvärlden torde

ha kvar den hållningen i dag. Utom Göran Persson, som just, minst 40 år för sent, lagt sig till med dessa idéer.

Under epoken Olof Palme spelade utrikespolitiken som bekant en framträdande roll på den svenska scenen. När det gällde Israel kom Sverige att inta en mellanställning, inte 100 procent för Israel som USA, inte 100 procent för palestinier och arabstater som Sovjetunionen. Sveriges politik som den utformades under några decennier kunde sammanfattas med att vi var för ett Israel inom säkra och erkända gränser, men att vi inte godtog ockupationen av palestinska territorier 1967 och inte erkände Jerusalem som enbart israelisk huvudstad. Sverige stödde såväl Israels rätt som palestiniernas.

Detta har nu Göran Persson ändrat på. Efter att ha gjort sig av med de sista politiskt kunniga politikerna från Olof Palmes tid för Göran Persson på statsbesök till Israel och lanserade vår nya politik, som blev en återgång till vad som gällde under Tage Erlanders tid på 1950-talet. I Israel yttrade Göran Persson inte ett kritiskt ord mot ockupationen, inte en enda fundering om svårigheterna med en fredsprocess som just nu är på väg att förvandla Israel till en sorts Sydafrika med små bantustanområden där infödingarna hålls bakom stängsel och murar.

För denna politiska kursändring fick Göran Persson först stormande applåder på Svenska Dagbladets och vår malligaste morgontidnings ledarsidor, och självaste Per Ahlmark skrev kärleksfullt berömmande om Göran Persson, vilket i sig är en fullständigt unik händelse.

Sedan blev det tyst. Anledningen är att hela denna nya politik är så gruvligt pinsam. Om de borgerliga ledarsidorna berömer honom för mycket måste ju Göran Perssons självsvåldiga politiska kursändring hamna i debatt. Och det blir ingen bra debatt för någon, eftersom Göran Perssons engagemang är till lika delar oantastligt som det är primitivt förenklat. Vem kan klandra Göran Persson för att han tydligen läst en bok eller två och upptäckt den judiska Förintelsen?

Politik kan inte diskuteras från en sådan utgångspunkt. Återstår att hoppas att Göran Persson vid tillfälle läser ännu någon bok.